

Fénysugár

Evangéliumi hitebraztó és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

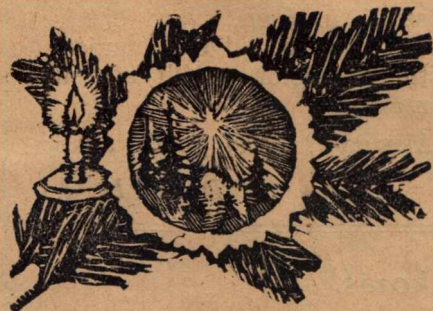

Ünnepeljünk Adventet!

Óh, jöjj, megváltó Jézusom,
A szívem néked megnyitom,
Hadd lássam nyájas arcodat,
vonulj be, szívem befogad.
Szentlelked hadd vezessen im
Örök dicsőség útjain.
Az Ur áldott legyen:
Meváltó Istenem!

Hála, öröm dalától zeng
minden táj.
Földre szállt a Megváltó,
a nagy Király.
Minden ajtód, ablakod tárd
gyorsan szét:
Bocsásd be az égi fényt.

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert imé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népet, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.

És. 60: 1, 2.

Sötétségből ki a világosságra: ez advent.

„Várunk Urunk read.”

Az ablaknál álltam már régóta. Kedves vendéget vártam. Óh, be lassan halad ilyenkor az óra mutatója. Milyen szívesen tólnánk előre. Még mindig nem jön: Talán a másik ablaknál hamarabb meglátnám. Onnét végig tudom tekinteni az utat. Ott jön valaki? — Nem az, mégsem az. Ide még egy terítőkét teszek, oda egy kis virágot. Így szebb, vagy úgy, — nézem. Még egy-két utolsó simítgatás és minden szép rendes. Ami kincsem csak volt, mind kiraktam, hogy minél szebb legyen a szoba. Minden várakozással volt tele. Vajjon hogyan lesz, mint lesz? Jön-e már? Fog-e örülni?

És miközben vártam, egy másik vendégre gondoltam. Egy másik vendégre, Aki szintén útban van. Egy másik vendégre, Aki készül hozzád és hozzám. Aki jó, — az adventi Királyra. Vajjon Őt is így várom-e, ilyen nyugtalan, szinte türelmetlen, örömteli várakozással? Vajjon Őt is így lesem-e órával a kezemben, lesve az órák mulását, számolva a perceket? Vajjon így takarítom-e az Ő lakóhelyét is, így díszítgetem-e, rendezgetem-e? Vajjon számára is előhozom-e minden kincsemet és kirakom elé? — Vajjon arra is annyit gondolok-e, hogy fog-e örülni? És vajjon Őt is ilyen készen várom-e, az adventi Királyt?

Vajjon te hogyan várod kedves Testvérem? Te, aki olyan szépen kifestetted a lakásodat, kitakarítottad, felékesítetted a minap, aki olyan szépen felöltöztél egy kedves vendég, egy rég nem látott rokon fogadására, aki olyan izgalommal vártad hivatali főnököt, — Te hogyan várod az Urat? Óh, be nagyon ráérsz még mindenre — gondolod. Majd, ha a sürgős munkádat elvégezted, majd, ha nyugalomba vonulsz, majd, ha a leányodat férjhez adtad, vagy talán, ha letetted a vizsgádat... Akkor, akkor várod a Királyt. — És vajjon a szívedet megüresítetted-e, kitakarítottad-e mindentől, ami megterheli, elégteleníti? Még ráérsz, — gondolod, — hiszen annyian mások is elkövetik ugyanezeket és nem csinálnak olyan nagy dolgot belőle. Utóvégre egy kis hazugság, egy kis szeretetlenség, egy kis képmutatás, irigység, féltékenység még nem nem olyan nagy bűn. Vigyázz, az Ur az ajtó előtt áll és zörget és bebocsáttatásra vár. Vigyázz, mert elkéshetel. Az Ur nálad, veled akar vacsorázni. Az Ur nálad, veled akar ünnepelni. Készülj, várd! Készülj sürgősen, várd epedve! Nyisd meg a szíved kapuját Ő előtte és akkor valódi advented lesz.

Akarod-e? Mert az Ur akarja!

Dr. F. M. d. ft.

„Szent várakozás.”

*Hány lélek van, aki még élni se tud,
Édenből ha semmit itt nem lát,
Isten keze néki égi vigaszt nyújt,
Mig járja a földön az útját,
Virágot a kertből, mely ime, égi,
»Szent várakozás« ez a neve néki.*

*Csodálatos ám ez az égi virág,
Fényessé lesz tőle az élet,
Lelkünk vele mennyei szent ragyogást
lát,*

*De tőle erőre is ébred:
Tenni, amit most a földön kell tennünk;
»Szent várakozás« óh, jöjj, virulj
bennünk!*

Feesche M. Ford.: Vargha Gyuláné.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 1. Ján. 12:20—36. Jel. 4. Jézus dicsősége nem földi dicsőség. Az emberi szemek elől el volt rejtve szégyenségben, alázatosságban, szenvedésben. De épen ezekben volt az Ő dicsősége. Az Atya ruházta föl evvel a dicsőséggel, s akinek a szemeit Jézus megnyithatta, azok megláthatták ezt a dicsőséget. Akiket Ő magához vonhatott, azok megtanultak világosságban járni, világosság fiaivá lenni. Már életében is így kétfelé osztottak az emberek, sötétség fiaivá, világosság fiaivá, mennyivel inkább azóta, mióta keresztje hirdeti ezt a dicsőséget, mely ma is csak az alázatosak, a megtérők előtt lesz érthetővé.

Dec. 2. Ján. 12:37—50. Jel. 5. Jézusban nem csak hinni kell, titkon, a szívünk mélyén, hanem erről vallást is kell tenni az emberek előtt. Akit az emberektől való félelem ettől visszartart, az nem lehet Jézus tanítványa. Aki az emberek dicséretét keresi, az talán megkapja azt, de ezzel el is vette a maga jutalmát (Máté 6:2.) s nem számíthat arra a jutalomra, amelyet az Ur ad hű szolgálóinak. (Máté 25:20—22.) Az ilyen ember elásta a maga talentumait, s csak azt kaphatja, amit a gonosz és rest szolga kapott. (Máté 25:26—29.) Jézus beszédét bevenni s azt továbbadni szóval és léttel, ez az igazi kereszttyénség.

Dec. 3. Ján. 13:1—20. Jel. 7:9—17. Jézus utolsó cselekedete is földi életében, alázatos szolgálat volt. Erre az alázatos szolgálatra hívja fel tanítványait is. S evvel a testi szolgálattal rámutat arra is, hogy lelkünket is csak Ő moshatja tisztára. Az ujjászületés fürdőjét kell mindenkinek elfogadnia ötéle, s ha megfürdött, a naponként való lábmosást a földi élet porában való járás után. Aki ettől vonakodik, annak »semmi köze sincs Őhozá».

Dec. 4. Ján. 13:21—30. Jel. 14:1—3; 13—19. Milyen kevés világosságuk volt még a tanítványoknak, hogy nem tudták észrevenni, hogy egy közülük milyen gonosz gondolatokat forgat az agyában. Nem volt elég érzékük a bűn iránt. Még nem kapták meg a pünkösdi Lelet. Csak Jézus látta meg Júdásban a sötétség folytonos terjedését. De Ő szeretettel hozotta mindvégig az árulót. Annak a leleplezésével, hogy beelát a szívébe, még egyszer alkalmat adott Júdásnak, hogy meg-

bánja szándékát. De Júdás nem akarta, hanem kiment az éjszakába. Oh, milyen fontos, hogy a világosságban maradjunk!

Dec. 5. Ján. 13:31—38. Mal. 4:1—6. Ami Júdás számára kárhozatot hozott, az az Ur Jézus dicsőségét tette teljessé. Az Ő dicsősége a kereszt volt, s ehhez készítette el az útát Júdás árulása. S a kereszt felé induló Mester végrendeletet hagy tanítványaira: a szeretet parancsolatát. Ebből a szent örökségből mindnyájunknak ki kell vennünk a magunk részét, akik az Ő tanítványainak valljuk magunkat. Alázzuk meg magunkat mélyen és alatt a kérdés alatt: elfogadtuk-e s használjuk-e teljes mértékben ezt az örökséget? Vagy úgy teszünk, mint Péter?

Dec. 6. Luk. 21:25—36. Róm. 15:4—13. Luk. 17:20—30. II. Pét. 1:3—11. Isten országa már most is itt van a földön, de nem szemmel láthatólag, hanem Isten hívő gyermekeinek szívében elrejtve. De előj az idő, az Ur Jézus újraeljövételével, amikor teljes világossággal, erővel és hatalommal megjelenik Isten országa a földön. Tévitanokat hirdetők megpróbálták már eláztatni az embereket avval, hogy ez az idő már eljött, megjelen a Krisztus. De akik a teljes Biblia alapján állanak, azokat az ilyen beszédek nem téveszthetik meg, mert azok tudják, hogy mikor az igazi Krisztus megjelenik, annak világossága olyan félreismerhetetlen lesz, hogy senki sem kételkedhetik benne, hogy ez Ő. Akkor minden egyes ember tapasztalni fogja, hogy ez az ő számára vagy üdvösséget, vagy kárhozatot jelent.

Dec. 7. Zsolt. 146. Jel. 19:1, 4—9. Ne bízunk emberekben, akik gyarlók, bűnösök, megbízhatatlanok! Bízunk az Urban, akinek hűsége örökké tart s aki mindent megadhat testünknek és lelkünknek. A zoltáríró mindezt hitte, s mert hitte, tapasztalta is. Ha hited van, neked is lesznek tapasztalataid!

Dec. 8. I. Ján. 1. Jel. 20:1—6. János nem hiába említi annak a szükségességét, hogy aki Jézus Krisztussal közösségben akar lenni, annak velők, az apostolokkal is közösségben kell lennie. Isten az Ő igéjét, beleértve ebbe nem csak tanításait, parancsolatait, ígéreteit, hanem Jézus Krisztus életének és halálának leírását is, csak emberi közvetítők, próféták és apostolok által tudathatta velünk. Ha pedig

mi nem hisszük, hogy ezeket Isten Lelke ihlette, mikor a Bibliát megírták, akkor nem hiszünk a Bibliában s nem juthatunk közösségre Jézussal sem. Lépjünk tehát közösségre a Szentírás íróival, vagyis higgyünk az ő beszédöknek, amely elvezet bennünket a Jézussal való közösségre, s az Ő vére általi megtisztulhatunk bűneinkből.

Dec. 9. 1. Ján. 2:1—11. Jel. 20:7—15. Isten iránt való szeretet és engedelmesség együvé tartoznak. Senki se mondja, hogy ő szereti Istent, ha parancsolatait meg nem tartja. A parancsolatok megtartása tölti meg a szívünket szeretettel s tesz képessé arra, hogy egymást is szeressük. S a szeretet munkálja szívünkben azt, hogy világosságban járunk. Így fűződik Isten országában egyik láncszem a másikhoz. Boldog, akit ez a lánc tart fogva, nem pedig a Sátán bilincsei: a bűn és a sötétség.

Dec. 10. 1. Ján. 2:12—17. Jel. 21:1—8. A világ szeretete nem fér össze Isten szeretetével. De nehogy világ alatt az emberek értsük s azokat ne szeressük, mert: »Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte«, hanem ne szeressük az emberekben azt, amit a világ fejedelme, a Sátán visz bele az életökbe. Ne szeressük a testi kívánságokat, az élet kérdését, a szemek kívánságát, ezekkel ne legyen semmi közösségünk, szakadjunk el tőlük, még ha ezért elítélnék is bennünket az emberek, szeretetlenségnek, gőgnek, ítélkezésnek mondván azt, ami szeretet, alázatosság és Istenhez való hűség.

Dec. 11. 1. Ján. 2:18—29. Jel. 21:9—12; 21—27. Az igazi Antikrisztus, akiről János a Jelenések könyvében ír, még nem jött el, ezt János is jól tudja, azért mondja róla, hogy *eljö.* De sok, az Antikrisztus szellemét terjesztő emberi lélek már akkor is volt, s most is van. Ezeknek legfőbb ismeretőjele, hogy tagadják az Atyát és a Fiút. De elég a Fiút tagadni, hogy az Atya se legyen meg abban a Jézus-tagadóban. Fájdalom, ilyen nagyon sok van, Szentlelket kell vennünk (ez az isteni kenet), hogy higgyünk Jézus Krisztusban és megmaradjunk Őbenne.

Dec. 12. 1. Ján. 3:1—12. Ésaías 40:1—8. »Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.« Azt a dicsőséget, amellyel az Atya meg fog bennünket dicsőíteni az örökkévalóságban, most még el sem tudjuk képzelni. Nem tud-

nánk elviselni, míg a földi testben járunk. De valaminek már most is meg kell látszani rajtunk ebből a dicsőségből. Gyűlölnünk kell a bűnt s az igazságot kell cselekednünk. Szeretnünk kell embertársainkat, s türelemmel kell hordoznunk, ha azok gyűlölnék bennünket. Ezek már isteni bélyegek mostani, gyarló földi életünkön is, s ezekről fog bennünket megismerni az Ur, majd ha eljön ítéletre. Rajtad vannak-e ezek a bélyegek?

Dec. 13. Máté 11:2—10. 1. Kor. 4:1—5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Sáfárok vagyunk mindnyájan, akik tudatosan Isten szolgálatába állottunk. A sáfároknak nem tulajdona az, amivel foglalkoznak, amit őriznek, amit forgatnak. Megbízatásból kapták s felelniök kell róla annak, akitől kapták. Isten gyermeke, egészen bizonyos, hogy te is kaptál valami megbízatást, valami talentumot. Hű vagy-e annak kezelésében? Nem emberi ítélet szerint, hanem az Ur ítélete szerint. Ne engedj magadat emberek ítélete által elkapadni, vagy elcsüggeszteni, s te se ítélezzél mások fölött. De Istennel tarts naponként számadást s engedd, hogy Ő megmutassa, hű voltál-e ma, vagy sem, s aszerint menj tovább bűnbánattal, megalázkodással, vagy örömmel, hálaadással.

Dec. 14. Zsolt. 147. Jel. 22:1—12. Az Urnak minden cselekedete bölcs, szent és igaz, méltó a dicséretre. De dicsérjük Őt különösképpen azért, hogy közli velünk igéit és törvényeit s azok által kormányozza életünket. Régen Izráel népével cselekedte ezt, ma az újtestamentumi Izráellel, azokkal, akik Őt Jézusban ismerték meg és fogadták el.

Dec. 15. 1. Ján. 3:13—24. Jel. 22:13—21. Miért van az, hogy az emberek nem szeretnek a Bibliával foglalkozni? Azért, mert a Bibliában Istennel kell találkozniok, s akaratlanul is érzik, hogy nem állhatnak meg előtte, mert vádolja őket a szívük. Ezt a vádat csak úgy lehet elhallgatni, ha megismerjük azt, aki bűneinket magára vette s elszenvet az értök járó büntetést. Jézus Krisztus elfogadása veszi le rólunk a vádat s akkor bizalommal tudunk Istenhez fordulni. Ez a megtérés, amelytől csak ember borzad, amely pedig az egyetlen út a boldogsághoz.

Vargha Gyuláné.

mi nem hisszük, hogy ezeket Isten Lelke ihlette, mikor a Bibliát megírták, akkor nem hiszünk a Bibliában s nem juthatunk közösségre Jézussal sem. Lépjünk tehát közösségbe a Szentírás íróival, vagyis higyjünk az ő beszédöknek, amely elvezet bennünket a Jézussal való közösségre, s az Ő vére által megtisztulhatunk bűneinkből.

Dec. 9. I. Ján. 2:1—11. Jel. 20:7—15. Isten iránt való szeretet és engedelmeség együvé tartoznak. Senki se mondja, hogy ő szereti Istent, ha parancsolatait meg nem tartja. A parancsolatok megtartása tölti meg a szívünket szeretettel s tesz képessé arra, hogy egymást is szeressük. S a szeretet munkálja szívünkben azt, hogy világosságban járunk. Így fűződik Isten országában egyik láncszem a másikhoz. Boldog, akit ez a lánc tart fogva, nem pedig a Sátán bilincsei: a bűn és a sötétség.

Dec. 10. I. Ján. 2:12—17. Jel. 21:1—8. A világ szeretete nem fér össze Isten szeretetével. De nehogy világ alatt az embereket értsük s azokat ne szeressük, mert: »Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszerűlt Fiát adta érte«, hanem ne szeressük az emberekben azt, amit a világ fejedelme, a Sátán visz bele az életökbe. Ne szeressük a testi kívánságokat, az élet kérdését, a szemek kívánságát, ezekkel ne legyen semmi közösségünk, szakadjunk el tőlük, még ha ezért elítélnék is bennünket az emberek, szeretetlenségnek, gögnek, ítélkezésnek mondvá azt, ami szeretet, alázatosság és Istenhez való hűség.

Dec. 11. I. Ján. 2:18—29. Jel. 21:9—12; 21—27. Az igazi Antikrisztus, akiről János a Jelenések könyvében ír, még nem jött el, ezt János is jól tudja, azért mondja róla, hogy *eljö.* De sok, az Antikrisztus szellemét terjesztő emberi lélek már akkor is volt, s most is van. Ezeknek legfőbb ismeretjelje, hogy tagadják az Atyát és a Fiút. De elég a Fiút tagadni, hogy az Atya se legyen meg abban a Jézus-tagadóban. Fájdalom, ilyen nagyon sok van, Szentleket kell vennünk (ez az isteni kenet), hogy higyjünk Jézus Krisztusban és megmaradjunk Őbenne.

Dec. 12. I. Ján. 3:1—12. Ésaías 40:1—8. »Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.« Azt a dicsőséget, amellyel az Atya meg fog bennünket dicsőíteni az örökkévalóságban, most még el sem tudjuk képzelni. Nem tud-

nánk elviselni, míg a földi testben járunk. De valaminek már ebből a dicsőségből. Gyűlölnünk kell a bűnt s az igazságot kell cselekednünk. Szeretnünk kell embertársainkat, s türellemmel kell hordoznunk, ha azok gyűlölnék bennünket. Ezek már isteni bélyegek mostani, gyarló földi életünkön is, s ezekről fog bennünket megismerni az Ur, majd ha eljön ítéletre. Rajtad vannak-e ezek a bélyegek?

Dec. 13. Máté 11:2—10. I. Kor. 4:1—5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Sáfárok vagyunk mindnyájan, akik tudatosan Isten szolgálatába állottunk. A sáfároknak nem tulajdona az, amivel foglalkoznak, amit őriznek, amit forgatnak. Megbízatásból kapták s felelősek kell róla annak, akitől kapták. Isten gyermeke, egészen bizonyos, hogy te is kaptál valami megbízatást, valami talentumot. Hű vagy-e annak kezelésében? Nem emberi ítélet szerint, hanem az Ur ítélete szerint. Ne engedd magadat emberek ítélete által elkapatni, vagy elcsüggeszteni, s te se ítélkezzél mások fölött. De Istennel tarts napoként számadást s engedd, hogy Ő megmutassa, hű voltál-e ma, vagy sem, s aszerint menj tovább bűnbánattal, megalázkodással, vagy örömmel, háladással.

Dec. 14. Zsolt. 147. Jel. 22:1—12. Az Urnak minden cselekedete bölcs, szent és igaz, méltó a dicséretre. De dicsérjük Őt különösképpen azért, hogy közli velünk igéit és törvényeit s azok által kormányozza életünket. Régen Izráel népével cselekedte ezt, ma az újtestamentomi Izráellel, azokkal, akik Őt Jézusban ismerték meg és fogadták el.

Dec. 15. I. Ján. 3:13—24. Jel. 22:13—21. Miért van az, hogy az emberek nem szeretnek a Bibliával foglalkozni? Azért, mert a Bibliában Istennel kell találkozni, s akaratlanul is érzik, hogy nem állhatnak meg előtte, mert vádolja őket a szívük. Ezt a vádat csak úgy lehet elhallgatni, ha megismerjük azt, aki bűneinket magára vette s elszenvetde az értök járó büntetést. Jézus Krisztus elfogadása veszi le rólunk a vádat s akkor bizalommal tudunk Istenhez fordulni. Ez a megterés, amelytől sok ember borzad, amely pedig az egyetlen út a boldogsághoz.

Vargha Gyuláné.